Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 091 van 16 september 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat C. DESENFANS**
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 12 maart 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2026.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2026 met toepassing van oud artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 mei 2026.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat C. DESENFANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De Raad verwijst naar artikel 5.12, § 3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026), dat luidt als volgt:

"§ 3. Voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor met toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een terechtzitting werd vastgesteld of waarop reeds een procedure in de zin van artikel 39/73, 39/73-2 of 39/73-3 van dezelfde wet wordt toegepast, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet. […]"
Ingevolge artikel 5.12, § 3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (BS 19 juni 2026) verloopt de onderhavige procedure aldus overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet.

2. Overeenkomstig oud artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de wnd. voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker, die verklaart de Egyptische nationaliteit te bezitten, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij zijn huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.
Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.
2. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn persoonlijke problemen met de Egyptische overheid. Hij ging niet in beroep tegen deze beslissing.
In het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming stelt verzoeker dat zijn vorig asielrelaas correct is, en dat hij bij terugkeer naar Egypte weer opgepakt en voor een lange periode mishandeld zal worden. Hij stelt dat hij vijftig jaar is geworden en niets heeft in Egypte. Hij stelt dat hij er niet zou overleven. Hij stelt dat hij in België een foute medische behandeling heeft gekregen. De dokter geeft toe dat hij er daardoor slechter aan toe is geworden. Hij stelt dat hij werk wil vinden om zijn zussen te helpen met hun kankerbehandeling. Ter staving van zijn huidig verzoek om internationale bescherming legt hij een kopie van een medisch afwezigheidsbriefje neer.
3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.
4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt onder meer op goede gronden gemotiveerd dat:
(i) verzoeker louter herhaalt dat zijn asielrelaas, zoals verklaard in zijn eerste verzoek om internationale bescherming, nog steeds correct is. Het gegeven dat hij naar aanleiding van zijn huidig verzoek vasthoudt aan zijn eerder aangehaalde motieven is niet van dien aard om de voorgaande beoordeling in een ander daglicht te plaatsen.
(ii) omtrent zijn verklaring dat hij in België een slechte medische behandeling heeft gekregen, moet opgemerkt worden dat dit op zich geen verband houdt met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Het CGVS wil hem hieromtrent wel wijzen op het bestaan van de mogelijkheid tot de machtiging tot verblijf om medische redenen (artikel 9ter). Een aanvraag hiervoor dient door de in België verblijvende vreemdeling rechtstreeks en per aangetekend schrijven bij de Dienst Vreemdelingenzaken te worden ingediend.
(iii) de elementen dat hij vijftig jaar is geworden, en in België werk wil vinden om zijn zussen te helpen met hun kankerbehandeling, echter geen betrekking hebben op zijn verzoek om internationale bescherming. Hij stelt verder op algemene wijze dat hij in Egypte niet zal overleven, zonder die bewering enigszins te concretiseren of te staven.
(iv) het afwezigheidsbriefje in verband met zijn afwezigheid op het eerste geplande interview bij de DVZ geen betrekking heeft op zijn huidig verzoek om internationale bescherming.
(v) er in Egypte actueel geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch dat er sprake is van willekeurig geweld. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Egypte een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.
5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die verzoeker heeft aangebracht in het kader van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming, elementen die zij afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van zijn reeds eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.
7. Verzoeker haalt aan dat: "Overwegende dat de raadsman van verzoekende partij aan het CGVS mededeling vroeg van het volledige AD.
Dat op het ogenblik van de redactie van huidig verzoekschrift de raadsman van verzoekende partij dit AD nog niet ontvangen had.
Dat verzoeker zich dan ook het recht voorbehoud in een later stadium terug te komen op zijn argumentatie, zoals deze hieronder ontwikkeld wordt.
Dat deze problematiek samenvalt met deze van de rechten van verdediging en de verkorte termijn.".
De Raad merkt op dat uit het dossier blijkt dat verzoekers advocaat het verzoekschrift heeft ingediend op donderdag 12 maart 2026 om 22u54 en pas, na het indienen van het verzoekschrift, op donderdag 12 maart 2026 om 23u04 het administratief dossier heeft opgevraagd aan het CGVS. Bijgevolg kan verzoeker zijn voorgaand betoog niet ernstig voorhouden.
8. Verzoeker houdt een betoog omtrent zijn nood aan bijzondere procedurele noden en zijn kwetsbaarheid.
De Raad merkt op dat uit de beslissing van de commissaris-generaal genomen in het kader van zijn eerste verzoek, waartegen hij geen beroep heeft ingesteld, blijkt dat er rekening werd gehouden met zijn mentale gezondheidstoestand, en geenszins blijkt dat hij niet in staat zou zijn geweest om uitgebreide en coherente verklaringen af te leggen, of niet bij machte was om op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de asielprocedure deel te nemen.
De commissaris-generaal stelde dienaangaande het volgende vast in de beslissing genomen in het kader van zijn eerste verzoek: "Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.
Wat betreft de stukken die u neerlegt met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand en ter staving van het argument dat deze u zou verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten, moet er immers op worden gewezen dat nergens vermeld wordt voor welke aandoening u zou worden behandeld, noch op welke wijze deze aandoening u zou verhinderen om uw vluchtmotieven naar behoren uiteen te zetten. U legt een attest van een psychiater neer waarin louter staat dat u gevolgd wordt en medicamenteus behandeld. U legt nog "Dossier Médical" neer van het opvangcentrum waarin een notities zijn gemaakt aangaande uw medicamenteuze behandeling en uw ziekenhuisopname. Hoewel blijkt dat u behandeling krijgt vanwege psychiatrische of psychologische problemen kan u louter aan de hand van deze documenten op zich niet aantonen dat u niet in staat zou zijn om deel te nemen aan een persoonlijk onderhoud, uw vluchtmotieven coherent uiteen te zetten en de vragen te begrijpen en te beantwoorden. Uit het verslag van het persoonlijk onderhoud blijkt ook dat u uw relaas heeft kunnen vertellen en dat u de vragen begreep en kon beantwoorden. Volledigheidshalve werd u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud aangegeven dat u steeds mocht vragen om een pauze te nemen indien u dit wenste (CGVS, p. 2).
Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.
(…)
U legt verder een attest neer van een psychiater waarin deze stelt dat u regelmatig gevolgd wordt en een medicamenteuze behandeling volgt. Voorts legt u een document neer waarin een opsomming wordt gemaakt van verschillende opnames. U legt ook attest van uw opvangcentrum neer waarin vermeldt wordt dat u tien nachten per maand het centrum mag verlaten. Deze documenten hebben betrekking op uw psychische toestand. Op basis van deze loutere documenten kan u niet aantonen dat u bij terugkeer naar Egypte zou terechtkomen in een situatie van vervolging of ernstige schade. Er wordt nergens in vermeld aan welke specifieke aandoening u lijdt. Uit uw verklaringen blijkt voorts nergens dat u omwille van uw ras, uw nationaliteit, uw politieke of religieuze overtuiging, of omwille van uw toebehoren tot een bepaalde sociale groep in uw land van herkomst niet op een passende behandeling van uw medische problemen zou kunnen rekenen. De door u geschetste problemen vallen evenmin onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming zoals opgenomen in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
Het CGVS wijst er op dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.".
De Raad merkt op dat verzoeker in het kader van zijn huidig verzoek geen nieuwe (medische) attesten dienaangaande heeft voorgelegd. Hij heeft enkel een afwezigheidsbriefje in verband met zijn afwezigheid op het eerste geplande interview bij de DVZ voorgelegd.

De Raad wijst dienaangaande verder op hetgeen de commissaris-generaal heeft vastgesteld in de bestreden beslissing: "Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.
Hoewel u tijdens de registratie van uw tweede verzoek om internationale bescherming op 16 februari 2026 een lichte angstaanval hebt gehad en u mentale problemen kent (zie administratief dossier, Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ), werd er beoordeeld dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming geen bijzondere procedurele noden hebt (zie administratief dossier, Beoordeling Bijzondere Procedurele Noden).
Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.
Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.
(…)
Wat de overige door u aangehaalde elementen betreft, kan er niet worden ingezien op welke wijze u die dienstig kan aanvoeren om te doen concluderen dat u een nood aan internationale bescherming zou hebben. Zo stelt u slechts dat u in België een slechte medische behandeling hebt gekregen (zie administratief dossier, Verklaring Volgend Verzoek, vraag 17). Daarover moet opgemerkt worden dat dit op zich geen verband houdt met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Het CGVS wil u hieromtrent wel wijzen op het bestaan van de mogelijkheid tot de machtiging tot verblijf om medische redenen (artikel 9ter). Een aanvraag hiervoor dient door de in België verblijvende vreemdeling rechtstreeks en per aangetekend schrijven bij de Dienst Vreemdelingenzaken te worden ingediend.".
Ondanks dat in de vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ, bij de vraag of er elementen of omstandigheden waren die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken, staat vermeld dat: "Verzoeker heeft lichte angstaanval gehad in het begin van het interview. Hij heeft mentale problemen, is zeer angstig. (…)", merkt de Raad op dat uit het verslag van zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat hij in staat bleek het gesprek te volgen, de inhoud van de gestelde vragen te begrijpen en hierop duidelijke en concrete antwoorden te formuleren. Er kan uit het geheel van zijn verklaringen afgelegd tijdens zijn tweede verzoek om internationale bescherming dan ook geenszins worden afgeleid dat hij niet in staat was om uitgebreide en coherente verklaringen af te leggen, of niet bij machte was om op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de asielprocedure deel te nemen.
Verzoeker toont verder niet concreet aan en maakt niet hard dat er in casu en in het kader van zijn voorliggend, volgend verzoek om internationale bescherming bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Verder duidt hij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoek of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.
Verzoeker poneert dat het CGVS over de mogelijkheid beschikt om betrokkene aan een medisch en psychologisch onderzoek te onderwerpen.
Uit artikel 48/9, § 2 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de aanbevelingen op grond van een medisch onderzoek een loutere mogelijkheid betreffen waartoe de minister of diens gemachtigde, dan wel de commissaris-generaal kan beslissen voor zover zij dit nuttig of opportuun achten bij het vaststellen of identificeren van eventuele bijzondere procedurele noden en/of het verlenen van bepaalde specifieke steunmaatregelen teneinde een optimaal procedureverloop te garanderen.
Geenszins betreft het een wettelijke verplichting om dergelijk (bijkomend) medisch onderzoek te gelasten. Dit blijkt overigens uit § 6 van diezelfde bepaling, die luidt als volgt: "De vaststelling [...] dat verzoeker overeenkomstig § 2 niet medisch werd onderzocht, verhindert niet dat de procedure verder wordt behandeld [...] of belet de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet om een beslissing te nemen over het (volgend) verzoek om internationale bescherming". Dit geldt in onderhavig geval, waar er op grond van de elementen die in zijn volgend verzoek voorhanden waren op het moment van het nemen van de bestreden beslissing géén concrete indicaties voorlagen waaruit zou kunnen blijken dat verzoeker niet bij machte was om zijn motieven op dienstige wijze kenbaar te maken in zijn huidig verzoek om internationale bescherming.
De Raad merkt verder op dat verzoeker geheel niet aannemelijk maakt dat voorgaande elementen in zijn hoofde vervolging zouden uitmaken of dat hij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoeker middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. De Raad merkt op dat eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel

gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet valt onder het toepassingsgebied van artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Uit de elementen in het dossier kan niet blijken dat de autoriteiten van Egypte hem op intentionele wijze de nodige medische zorgen of begeleiding zullen ontzeggen (HvJ 18 december 2014 (GK), C-524/13, M'Bodj). Verzoeker moet zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen richten tot de geëigende procedure. De Raad is in casu overeenkomstig artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet niet bevoegd om bij de behandeling van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal inzake een verzoek om internationale bescherming, te oordelen over de vraag of de verzoeker aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit, noch over de vraag of de verzoeker een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate verzorging mogelijk zou zijn in het land van herkomst (cf. RvS 26 augustus 2015, nr. 11.504 (c)).

9. De Raad merkt op dat overeenkomstig artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens, dient te worden nagegaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij "de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt", m.a.w. of ze van dien aard zijn dat ze tot een andere beslissing kunnen leiden dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. Dat elementen nieuw zijn in die zin dat ze nooit eerder werden aangebracht, volstaat dus geenszins (an sich), aangezien het moet gaan om nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming in de zin van voormelde artikelen aanzienlijk vergroten. De commissaris-generaal heeft onderzocht, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, wat in casu niet het geval is in het kader van zijn huidig verzoek. Bijgevolg kon de commissaris-generaal zijn verzoek onontvankelijk verklaren.

De Raad wijst er verder op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

10. Waar verzoeker het gebrek aan persoonlijk onderhoud hekelt, blijkt echter uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoeker een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat aan verzoeker tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt tot slot vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen omtrent voorgaande elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

11. Waar verzoeker een betoog houdt in zijn verzoekschrift omtrent het feit dat hij een journalist was en publiceerde op de sociale media, wijst de Raad erop dat verzoeker tijdens zijn verschillende verzoeken om internationale bescherming dergelijke elementen nooit heeft aangehaald.

Waar verzoeker stelt dat bij een terugkeer naar Egypte de kans dat hij zich staande zal kunnen houden minder dan nihil is en hierbij wijst op het feit dat hij Egypte verliet sinds 2003, 50 jaar en psychisch kwetsbaar is, merkt de Raad op dat verzoeker op de vlakte blijft en zijn summier betoog niet verder toelicht, en bij gebrek aan verdere in concreto elementen alsook duiding en uitleg, maakt hij niet aannemelijk hoe dit voorgaande in concreto in zijn hoofde tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zouden leiden.

Het verwijzen naar informatie omtrent de algemene situatie in Egypte, volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het

lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.
12. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie waarnaar gerefereerd wordt waaruit blijkt er in Egypte actueel geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch dat er sprake is van willekeurig geweld, en er dus geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Egypte een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.
De (internet)artikels omtrent o.a. dat de oorlog tussen de VS, Israël en Iran de hele regio omvat, en dat Egypte in dat verband een standpunt innam tegen Iran, vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande en kunnen deze appreciatie niet ombuigen.
13. Bijgevolg lijkt verzoeker geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar dat hij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig oud artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting*, Parl.St*. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig oud artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

4. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Oud artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Oud artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

5. In het proces-verbaal van terechtzitting van 26 augustus 2026 staat het volgende vermeld:

"Tolk 1571 legt de eed af en tolkt Arabisch
De wnd. voorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.
De raadsvrouw van de verzoekende partij stelt dat zij niet tegen de eerste negatieve beslissing van de verwerende partij in beroep is gegaan, zodanig dat deze niet de juridische waarheid heeft dat een arrest van de Raad heeft. Het is niet omdat men niet in beroep is gegaan, dat de verzoekende partij geen nieuwe elementen heeft. Zij wenst er de aandacht op te trekken dat de verzoekende partij sinds 2003 uit Egypte is vertrokken, dat zij als jongere daar mishandeld is geweest. Zij werd bijna levend verbrand en heeft lang in het ziekenhuis verbleven. Hierna zat zij 6 jaar in de gevangenis. Zij is heel fragiel, heeft medische problemen door een foutieve behandeling in België, waardoor zij ontredderd is geweest. De verwerende partij heeft geen rekening gehouden met haar ontreddering en het tijdsverloop, anders had ze een andere beslissing genomen. De documenten die de verzoekende partij bijbrengt zijn elementen die een nieuw onderzoek rechtvaardigen. Zij vraagt om het dossier naar de verwerende partij te verwijzen om een grondiger onderzoek te doen.
Een tweede aspect van het dossier is volgens haar dat van de subsidiaire beschermingsstatus. De meest recente evaluatie die de verwerende partij gehanteerd heeft is die van 2024. Deze bespreekt de periode van

voor 2024. De eerste weigeringsbeslissing is van 2022, men kan niet meer stellen dat een analyse van de situatie van 2024 nog pertinent is ten opzichte van een analyse van 2022, ook rekening houdend met de persoonlijke en psychologische situatie van de verzoekende partij, die niet jonger geworden is en beperkte contacten met haar familie heeft. Zij heeft nog contact met haar zussen. Deze hebben kanker en de verzoekende partij voelt zich verantwoordelijk voor hen, zodat men niet kan stellen dat zij een netwerk voor hem zouden kunnen vormen. Er is minstens een actualisatie van de veiligheidssituatie nodig.
De verzoekende partij zelf stelt dat dit de zesde keer is dat zij een tekortkoming in haar leven heeft gehad. Om de 2 jaar krijgt zij een weigering. Niets in haar leven is nog in haar voordeel. Dit is de eerste keer dat zij een rechter heeft gezien en zij is daar blij om. Zij wist niet dat zij beroep kon aantekenen, dat zij bij een rechter kon staan om haar rechten te pleiten. Telkens was zij in een gesloten kamer met 1 persoon die haar vragen stelde, nu ziet ze een rechter en een advocaat. Nu ziet ze rechtvaardigheid en voelt ze zich gerust dat er een rechter, een advocaat en een tolk voor haar staan. Voor de eerste keer in haar leven gaat ze rechtvaardig behandeld worden. Wat de wnd. voorzitter beslist, zal zij aanvaarden. Zelfs als zij naar de gevangenis moet gaan, zal dat rechtvaardig zijn. Zij is al lang hier en heeft nooit iets mispeuterd. In Egypte heeft zij onschuldig in de gevangenis gezeten."

6. Het doel van een vraag tot horen bestaat erin om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke grond(en) van de beschikking men het niet eens is en waarom. Verzoeker slaagt er evenwel niet in om concrete en dienstige elementen bij te brengen die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 12 mei 2026.

7. Waar verzoekers raadsvrouw erop wijst dat er indertijd geen beroep werd ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal inzake verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming, doet dit op geen enkele wijze afbreuk aan wat gesteld wordt in de beschikking.

Voor het overige herhaalt verzoekers raadsvrouw ter zitting al de elementen van het asielrelaas van verzoeker, wat geen afbreuk doet aan wat hierover werd geoordeeld in de bestreden beslissing en in de beschikking. Evenmin toont dit aan dat in de beschikking onterecht zou zijn geoordeeld dat er geen nieuwe elementen aanwezig zijn.

De opmerking dat de analyse van de veiligheidssituatie van in 2024 in Egypte niet meer pertinent is, wordt niet op concrete wijze aangetoond. In de beschikking werd reeds onder punt 12 uiteengezet dat de Raad zich aansluit bij het oordeel van de commissaris-generaal dat er in Egypte actueel geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aanwezig is noch dat er sprake is van willekeurig geweld. De stukken die verzoeker in dat verband had voorgelegd, worden besproken in de beschikking en er wordt geconcludeerd dat deze de gedane appreciatie niet kunnen ombuigen. Door louter opnieuw naar deze informatie te verwijzen, wordt geen afbreuk gedaan aan het oordeel hierover.

De persoonlijke situatie van verzoeker en de medische situatie van verzoekers zussen in Egypte, werden reeds vermeld en beoordeeld in de bestreden beslissing en in de beschikking. De persoonlijke verklaringen van verzoeker ter zitting doen hieraan geen afbreuk.

8. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van oud artikel 48/4 van dezelfde wet (de huidige artikelen 3, 1) en 5) juncto 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 en 3, 6) juncto artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op zestien september tweeduizend zesentwintig door:

A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,

K. VERHEYDEN A. DE SMET